

нение. Дѣйствието на пиесата става на о-въ Кипъръ, въ лѣтната работилница на ваятеля Пигмалионъ. Вижда се прѣзъ колонидитѣ, че низъ воднитѣ простори се бѣлѣятъ платната на единъ корабъ, който приближава. Съ него се завръща отъ петдесетъ дневно пжтешествие Пигмалионъ, изпратенъ по молбитѣ на майка си „да възобнови силитѣ си“ отъ прѣумора въ художественото си творчество, което го изтощява, и да се отвлече отъ него — „да си намѣри другарка“. Той, обаче, който има деветъ другарки — деветѣтъ музи — се завръща, за голѣма скръбъ на своята майка и сестра, съсъ сжщата любовъ къмъ своя творчески блѣтъ — къмъ своето изкуство. Съ мжка той се стареа чрѣзъ нѣжността си къмъ своята майка да прикрие своята възвишена страсть, която го откъсва отъ свѣта и живота, както обикновенитѣ хора ги разбиратъ.

Съсъ живъ езикъ въ стѣгнатъ и интересенъ диалогъ авторѣтъ ни поднася първото дѣйствие на една пиеса, въ която личатъ драматични достоинства. Въ нея авторѣтъ символизира конфликта между всѣкидневното, свѣтското, сѣтивното — съ идеално възвишеното, неземното, душевното. Ето какъ, напримѣръ, Пигмалионъ, опитъ отъ своя творчески блѣтъ, одухотворява прѣдъ себе своята мета:

Пигмалионъ, самъ.

Никога не бѣхъ колѣнничилъ съ такова смирение и благочестие въ храма на великата богиня... Примолихъ ѝ се да ми помогне, да даде радостъ на сърдцето ми... И стори ми се, че чухъ таинственъ гласъ: — „Галатея ще бже оживена! Галатея ще стане твоя другарка!“

(Снима синята завѣса. — Къмъ статуята, — съ протегнати ръци).

...Галатею, ти която прѣвъзносямъ и благославямъ, — ти която призовавамъ съ всичката мощъ и стремителность на любовъта си, — ти на която придадохъ всичко що имаше у мене чисто и лжчезарно, — ела, ела, ела въ моитѣ прѣгрѣдки!

(Статуята се помръдва).

Богове! Моего дѣло оживѣва!

(Мудно и грациозно — Галатея слиза отъ цокла).

Моята свѣтла мечта добива плътъ и кръвъ!

(Галатея отива къмъ него).

О, небесно видение!

(Отстъпва половина крачка).

О, сънь съ отворени очи! Моего възжеление стои прѣдъ мене осжществено!

(Галатея го доближава — и впира очи въ него).

Афродито всеблагодатна, благодаря!

(Взема я въ прѣгрѣдкитѣ си).

Каква промѣна въ моя духъ, въ цѣлото мое сжщество!